

Arrest

nr. 127 175 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Surinaamse nationaliteit, legt op 17 mei 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af samen met haar partner van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Verzoekster en haar twee kinderen dienen respectievelijk op 29 april, 16 juli en 17 juli 2013 aanvragen in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, met name in het kader van gezinshereniging met verzoeksters partner van Nederlandse nationaliteit.

1.3. Op 7 januari 2014 wordt verzoeksters partner van Nederlandse nationaliteit het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 7 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de in punt 1.2. vermelde aanvragen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 22 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving en van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

die op 17-07-2013 werd ingediend door: S.M. Nationaliteit: Suriname;

(...)

S.C. Nationaliteit: Suriname;

(...)

J.D. Nationaliteit: Nederland;

(...)

om de volgende reden geweigerd.

S.M. voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De partner in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 2° van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen.

De minderjarige kinderen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie of als familielid van een burger van de Unie.

De stiefouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kunnen betrokkenen zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het voorzichtigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de betreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

In de betreden beslissing legt de verwerende partij niet uit waarom ze geen rekening gehouden heeft met de volgende ernstige elementen in het voordeel van verzoekster:

- Verzoeker heeft een Nederlands kind: J.D.D.D., geboren op 28/05/2007

- De kinderen van verzoekster zijn regelmatig ingeschreven als leerling in de scholen van de Vlaamse gemeenschap.

- De partner van verzoekster is sedert geruime tijd actief op zoek naar werk.

Aangaande het Europees kind dient er opgemerkt te worden dat verzoekster de moeder is van een Nederlands kind. Verzoekster woont samen met haar kind. De verwerende partij wist of behoorde te weten dat het kind van verzoekster Nederlandse is. In de betreden beslissing rept de verwerende partij hierover met geen woord. De verwerende partij zegt ook niet waarom ze met de nationaliteit van het kwetsieuze kind geen rekening gehouden heeft.

De kinderen van verzoekster zijn als regelmatige leerlingen ingeschreven in de Vlaamse scholen. Ze zijn hier al goed geïntegreerd en het schoolpersoneel is tevreden over hun inzet en inspanning en hun leergierigheid. Er dient ook vastgesteld te worden dat de verwerende partij hiermee ook geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij stelt ook niet waarom ze daarmee geen rekening hield bij de beoordeling van deze aanvraag.

Met betrekking tot de zoektocht naar werk dient gepreciseerd te worden dat de partner van verzoekster, de heer F.E. sedert geruime tijd actief werk zoekt. Hij doet zijn uiterste best om een vaste job te krijgen. Dit gegeven werd door in verwerende partij evenmin in overweging genomen.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel geschonden heeft;"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 2° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de EU burger, in casu verzoeksters partner, in functie van wie de gezinshereniging werd gevraagd, zelf het recht op verblijf werd geweigerd. Bijgevolg kunnen verzoekster en haar kinderen zich ook niet bij hem voegen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoekster ontwikkelt in wezen inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In zoverre verzoekster met het voorzichtigheidsbeginsel doelt op het op zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.3. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster en haar kinderen de in punt 1.2. vermelde aanvragen enkel hebben ingediend in functie van verzoeksters partner die over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Dit gegeven wordt niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt ook dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden op 7 januari 2014 aan de Nederlandse partner van verzoekster werd geweigerd. Dit gegeven wordt eveneens niet betwist.

Verzoekster en haar kinderen kunnen zich pas bij haar partner voegen, conform artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, als deze Nederlandse partner zelf een verblijfsrecht verwerft. Om een verblijfsrecht te verwerven, dient de EU-burger aan bepaalde voorwaarden te voldoen die in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet worden uiteengezet. Een EU-burger kan een verblijfsrecht verwerven in de hoedanigheid van werknemer, werkzoekende, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de beslissing van 7 januari 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de Nederlandse partner een aanvraag tot verklaring van inschrijving deed als werknemer/werkzoekende, doch na onderzoek niet als werknemer noch als werkzoekende kon worden beschouwd.

Voorts oordeelde de gemachtigde dat de Nederlandse partner evenmin kon worden beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Daar duidelijk blijkt dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing de Nederlandse partner, in functie van wie verzoekster en haar kinderen hun verblijfsaanvraag deden, zelf niet over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte, is het geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Ze kan zich namelijk niet voegen bij een persoon die zelf geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk heeft.

Verzoekster houdt voor dat haar partner geruime tijd actief op zoek is naar werk, maar dit betoog kan niet dienstig worden aangebracht in het kader van de in casu bestreden beslissing die enkel op verzoekster en haar kinderen van toepassing is. De gemachtigde dient hiermee dan ook geen rekening te houden. In zoverre verzoekster de beslissing bekritiseert die werd genomen in hoofde van haar Nederlandse partner, wijst de Raad erop dat het dan de Nederlandse partner toekomt om die beslissing aan te vechten bij de Raad. Uit niets blijkt dat de Nederlandse partner een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 7 januari 2014 die in zijn hoofde werd genomen. Verzoekster stelt verder dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar kinderen regelmatig ingeschreven zijn in het Vlaamse onderwijs. In het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de Nederlandse partner, is dit geen dienstig gegeven dat de gemachtigde in overweging moest nemen. Tenslotte wijst verzoekster erop dat zij een Nederlands kind heeft. Nogmaals in het specifieke kader waarin de aanvraag om een verblijfskaart plaats had, met name in functie van gezinshereniging met de Nederlandse partner, was de gemachtigde er evenmin toe gehouden om met dit gegeven rekening te houden. Het staat verzoekster vrij om in functie van haar Nederlands kind een aanvraag van een verblijfskaart in te dienen voor zover zij voldoet aan de voorwaarden in artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 20 en 24 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EG, 90/364/EG, 90/365/EEG en 93/96/EG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangezien artikel 20 Verblijfsrichtlijn bepaalt dat familieleden van E.U.-onderdanen die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten een duurzaam verblijfsrecht genieten.

Dat artikel 24 van de richtlijn bepaalt dat EU-onderdanen en hun familieleden op dezelfde rechten aanspraak kunnen maken als de onderdanen van het gastland.

Aangezien artikel 40 § 6 van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende bepaalt:

“ (§6.) Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Aangezien verzoekster voor de ambtenaar van de burgerlijke stand een verklaring van wettelijke samenwoning met een E-U burger afgelegd heeft; verzoekster is bovendien de moeder van een Nederlands kind.

Dat uit het enkele feit dat verzoekster een familielid is van een E-U burger, volgt al dat zij het recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht;

Dat dit recht op een duurzaam verblijf van verzoekster impliceert dat er tegen haar geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend mag worden;

Aangezien verzoekster geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde of de openbare veiligheid zodat zij niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 40§6 valt;

Dat zelfs indien de dienst vreemdelingenzaken van oordeel zou zijn dat verzoekster een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en of nationale veiligheid, dan moet zij verzoekster hiervan in kennis stellen en haar de mogelijkheid verlenen om zich kan verdediging;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 07/01/2014 de bepaling van art 20, 24, van de Europese Verblifsrecht 2004/38/EEG schendt;”

3.5. Waar verzoekster de schending aanvoert van de Burgerschapsrichtlijn volstaat het vast te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr., 2845/001). Verzoekster toont niet aan dat artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van deze bepalingen van de richtlijn kan beroepen. Verzoekster kan zich dus niet dienstig beroepen op artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)).

3.6. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat huidig artikel 40 van de vreemdelingenwet, geen zesde paragraaf kent. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze niet bestaande bepaling in de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster meent dat zij als familielid van een EU-burger recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht, wijst de Raad op hetgeen in punt 3.3. werd uiteengezet. Verzoekster kan als familielid van een EU-burger enkel in functie van deze EU-burger een verblijfsrecht verwerven, in zoverre die EU-burger zelf een verblijfsrecht heeft verworven in de ontvangende lidstaat, wat in casu niet het geval is. Dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid is in deze dan ook niet relevant.

Het tweede middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES